

Sygn. akt II W 140/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Grzebień

Protokolant: Aleksandra Bakalarz

po rozpoznaniu

sprawy przeciwko:

K. S. (1)

synowi M. i D. z d. K.

urodzonemu (...) w J.

obwinionemu o to, że:

jako kierujący pojazdem marki I. o nr rej. (...), wykonując krajowy transport drogowy rzeczy naruszył obowiązki i warunki wykonywania przewozu drogowego określone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1414 ze zm.) poprzez fakt, iż w dniu 17 czerwca 2016 r. o godzinie 12:30 w okolicach miejscowości M. podczas wykonywania przewozu drogowego rzeczy, nie rejestrował za pomocą urządzenia rejestrującego na wykresówce wskazań urządzenia w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi (poprzez niewłożenie wykresówki do tachografu,

tj. o wykroczenie z art. 92 ust. 1 i 2 ustawy o transporcie drogowym w zw. z lp 13.2 załącznika nr 1 ww. ustawy

I. uznaje obwinionego **K. S. (1)** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z Lp. 13.2 załącznika nr 1 ustawy i za to, na podstawie art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o transporcie drogowym wymierza mu karę 1000 (jeden tysiąc) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.o.w. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 100 (sto) zł i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierza mu opłatę w kwocie 100 (sto) zł.

Sygn. akt II W 140/17

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 17 czerwca 2016 roku około godziny 12:30 obwiniony K. S. (1) przewoził kierowanym przez siebie pojazdem marki I. o nr rej. (...) uszkodzony wózek widłowy z ulicy (...) w J. do miejscowości M.. Dokładny adres dostawy miał być ustalony po dojeździe obwinionego do M..

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego K. S. k. 8-9, 41,
- zeznania świadka inspektora (...) k. 48-49,
- notatka urzędowa k. 6-7,

Pojazd I. o nr rej. (...), kierowany przez obwinionego K. S. (1) został zatrzymany do kontroli drogowej przez inspektora (...).

W trakcie wyżej wymienionej kontroli drogowej obwiniony nie okazał wymaganych dokumentów, tj. wypisu z licencji, wypisu z zaświadczenia na wykonywanie przewozów drogowych na potrzeby własne lub zaświadczenia zawodu przewoźnika drogowego. Obwiniony okazał jedynie wypis (w dodatku dowieziony przez osobę trzecią w trakcie kontroli) z zezwolenia na wykonywanie przewoźnika drogowego nr (...), wystawiony na firmę (...). Pomoc (...).

Dowód:

- zeznania świadka T. S. (1) k. 48-49,
- opis stwierdzonych naruszeń k. 19,
- notatka urzędowa k. 6-7.

Przewożonym przedmiotem był uszkodzony wózek widłowy.

Przewóz wykonywany był przez obwinionego K. S. na podstawie zleceń transportowych firmy (...). Obwiniony nie posiadał przy sobie w trakcie tej kontroli dokumentów przewozowych, które potwierdzałyby zawarcie umowy użyczenia pojazdu oraz brak zgłoszenia kontrolowanego pojazdu do zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

Dowód:

- zeznania świadka T. S. k. 48-49,
- opis stwierdzonych naruszeń k. 19,
- notatka urzędowa k. 6-7,

W trakcie przedmiotowej kontroli inspektor T. S. zażądał okazania przez obwinionego wykresówki na kontrolowany dzień. Obwiniony odmówił, twierdząc że wykonuje on pomoc drogową i do 100 kilometrów nie musi on używać wykresówki. Tachograf taki rejestruje prędkość pojazdów, aktywność kierowcy i przebytą drogę.

Dowód:

- zeznania świadka T. S. k. 48-49
- opis stwierdzonych naruszeń k. 19,
- notatka urzędowa k. 6-7.

Obwiniony K. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że art. 3 ust. 2 Ustawy o transporcie drogowym stanowi, że nie musi być licencji na transport drogowy. Do kwestii nie włożenia tarczki do tachografu ustosunkował się w ten sposób, że pojazdy pomocy drogowej nie muszą rejestrować czasu pracy do 100 kilometrów, a on tego dnia podejmował interwencje nieprzekraczającą 100 kilometrów.

Sąd stwierdził co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jego wersji przeczą bowiem spójne i logiczne zeznania świadka – inspektora (...). S., a także obowiązujące przepisy a w tym Ustawa o transporcie drogowym.

W trakcie podjętej interwencji inspektor T. S. słusznie uznał, że działania obwinionego opisanych warunkach miały charakter usługi transportowej, nie zaś udzielenia pomocy drogowej. Dowodziły tego stwierdzone na miejscu zdarzenia okoliczności - a w tym: uszkodzony pojazd (wózek widłowy), który był przewożony z miejsca garażowania do warsztatu naprawczego i bez wątplenia to nie miało charakteru pomocy drogowej. Również inne okoliczności, a w tym niewiedza obwinionego co do adresu odbioru wózka widłowego, brak dokumentów na wózek widłowy itp., dowodziły, że tak zwana „nagła awaria”, była tak naprawdę fikcją. W konsekwencji uznać należało, że był to zaplanowany transport. Do tego rodzaju przewozu, tj. o charakterze transportowym, niezbędne jest posiadanie licencji na transport drogowy, której K. S. nie posiadał. Dysponował on jedynie zaświadczeniem drogowym na potrzeby własne, nieupoważniającym do transportu zarobkowego.

Skoro nie była to pomoc drogowa (co zostało wykazane powyżej), a de facto umówiony transport drogowy, obwinionego obowiązywały przepisy dotyczące między innymi czasu pracy a co za tym idzie również używanie tachografu, czego K. S. w realiach tej sprawy nie uczynił.

W trakcie kontroli obwiniony zresztą nie okazał żadnego z dokumentów tj. nawet wypisu z zaświadczenia na wykonywanie przewozów drogowych na potrzeby własne.

Ponadto wykonywanie usługi transportowej dla pojazdu powyżej 3,5 t. dme podlega obowiązkowi rejestracji na wykresówkach lub w karcie kierowcy podczas gdy obwiniony nie uczynił tego. Działania te stanowiły naruszenie przepisów. Art.2 ust 1 i 2 Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 roku – w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego.

W świetle wszystkich powołanych wyżej dowodów i okoliczności, Sąd uznał podaną przez obwinionego wersję tylko jako przyjętą przez niego linię obrony zmierzająca do uchylenia się od odpowiedzialności karno-wykroczeniowej.

Dokonując oceny wiarygodności występującego w sprawie świadka, Sąd stwierdził co następuje; T. S. jest funkcjonariuszem publicznym, inspektorem transportu drogowego. Krytycznego dnia i w dalszych dniach wykonywał on swoje rutynowe obowiązki służbowe i brak jest przesłanek do kwestionowania jego rzetelności i uczciwości. Również występujące w sprawie dowody z dokumentów publicznych są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne i rzetelne.

Obwiniony K. S. działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona wykroczeniowe z art. 92 ust 1 i 2 Ustawy o transporcie drogowym w związku z art. 1p 13.2 załącznika nr 1 wyżej wymienionej ustawy. W dniu 17 czerwca 2016 roku bowiem o godzinie 12:30 w okolicach miejscowości M. jako kierujący pojazdem marki I. o nr rej. (...), wykonując krajowy transport drogowy rzeczy naruszył obowiązki i warunki wykonywania przewozu drogowego określone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1414 ze zm.) poprzez fakt, iż w dniu 17 czerwca 2016 r. o godzinie 12:30 w okolicach miejscowości M. podczas wykonywania przewozu drogowego rzeczy, nie rejestrował za pomocą urządzenia rejestrującego na wykresówce wskazań urządzenia w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi (poprzez niewłożenie wykresówki do tachografu).

Wobec wątpliwości co do trybu postępowania w sprawie, jakie pojawiły się w toku postępowania w sprawie o sygn. II W 140/17, Sąd, w trybie art. 16 kpk w związku z art. 8 kpow wydał w dniu 6 października 2017 roku stosowne postanowienie.

Jako okoliczności obciążające dla tego obwinionego Sąd uwzględnił wysoki stopień szkodliwości społecznej zarzucanego mu czynu, przejawiający się nagminnością tego rodzaju wykroczeń tak na tutejszym terenie jak i w skali całego kraju.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył dotychczasową niekaralność K. S. oraz jego nienajlepszą sytuację materialną.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, że właściwą karą zasadniczą dla tego obwinionego będzie kara grzywny.

Za współmierną dostosowaną do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu oraz możliwości majątkowych obwinionego Sąd uznał grzywnę w kwocie tysiąca złotych.

Kara w takiej właśnie wysokości spełni swoją odpowiednią rolę społeczną.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis z art. 118 § 1 kpow.